

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **K. R.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

bez udziału stron,

w dniu 7 lutego 2024 r.,

zażalenia obrońcy na zarządzenie upoważnionego sędziego II Wydziału Karnego

Sądu Apelacyjnego w Poznaniu

z dnia 14 listopada 2023 r., sygn. akt II WKK 48/23,

o odmowie przyjęcia kasacji,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Upoważniony sędzia II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, zarządzeniem z dnia 14 listopada 2023 r., odmówił przyjęcia kasacji obrońcy skazanego K. R. ze względu na to, że nadzwyczajny środek zaskarżenia został oparty wyłącznie na zarzucie niewspółmierności kary.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł obrońca, podnosząc w nim uchybienie art. 523 § 1 k.p.k. przez jego nieprawidłowe zastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podniesienie w kasacji zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci przepisu art. 86 k.k. miało charakter pozorny, co prawidłowo odnotował sędzia w zarządzeniu z 14 listopada 2023 r. Jako zarzut kasacyjny podniesiono wyłącznie jedno uchybienie tj. wydanie orzeczenia przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu z rażącym naruszeniem prawa materialnego, mogącego mieć istotny wpływ na jego treść tj. art. 86 k.k. i choć autor zażalenia zaprzecza takiemu stanowi rzeczy,

deklarując, że w kasacji podniósł również rażące uchybienie art. 7 k.p.k., to nie potwierdziła tego, ani treść zarzutu, ani jego uzasadnienie. Zarzucając bowiem obrazę art. 86 k.k., ograniczono się wyłącznie do wskazania, że wobec skazanego zachodzą przesłanki do zastosowania, przy wymiarze kary łącznej, zasady pełnej absorpcji. Ustalenie to ostatecznie potwierdziło, że intencją autora kasacji było wniesienie, wbrew treści art. 523 § 1 zd. drugie k.p.k., zarzutu, o którym mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k., a nie obrazy prawa materialnego lub procesowego zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. Ponadto w zakresie pola widzenia Sądu Najwyższego pozostały dwie kwestie, które wzmacniają prawidłowy kierunek zaskarżonego zarządzenia: po pierwsze, obrońca nawet nie usiłował wykazać, aby Sąd odwoławczy uchybił jakimkolwiek przepisowi, do którego zastosowania był zobowiązany, a po drugie, zaniechał wskazania podniesionego uchybienia w powiązaniu z właściwymi przepisami inicjującymi postępowanie kasacyjne. Podsumowując, wbrew treści art. 519 k.p.k. skarga nie została skierowana przeciwko procedowaniu Sądu odwoławczego oraz nie wskazano w niej na żaden z przepisów regulujących postępowanie apelacyjne: np. w odniesieniu do granic rozpoznania środka odwoławczego (art. 433 § 2 k.p.k.), czy treści uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (art. 457 § 3 k.p.k.), ani nie wskazano na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 k.p.k.). To zaniedbanie skarżącego wykluczało uznanie kasacji za dopuszczalną i przyjęcie jej do rozpoznania.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[ał]